

[Per Hækkerup.]

tror altså ikke, man kan komme uden om, at de for 10 måneder siden gennemførte foranstaltninger har deres væsentlige andel både i valutaforbedringen og i den forbedring, der er sket på obligationsmarkedet med det faldende renteniveau.

Men så hævder det ærede medlem, at det, at man sådan overfører beløb fra de private borgeres opsparing til statens opsparing, betyder, at den private opsparing går ned — og dette blev da også i særlig grad fremhævet, da vi drøftede stabiliseringslånet i juni måned. Nu har bankerne i forårs-månederne afgivet en lang række beretninger, og i en af disse beretninger, nemlig den fra Fællesbanken for Sparekasserne, har formanden om dette spørgsmål sagt — det synes jeg virkelig er en interessant oplysning — jeg beder om tilladelse til et kort citat nu og senere —:

„Der er for det første sket det glædelige, at opsparingen — i hvert fald den del af den, der finder vej til sparekassernes og bankernes konti — er steget mere end i noget andet år efter krigen. For bankerne har der været tale om en stigning på godt 400 mill. kr. i indskuddene på bankbøger og på tid, og for sparekasserne har indlånsfremgangen udgjort ca. 300 mill. kr.“

Formanden fortsætter — og det synes jeg det ærede medlem skulle mærke sig —:

„Det er en sådan fremgang, vi har savnet og gennem en årrække forgæves efterlyst. Nu er fremgangen altså kommet og kommet på et tidspunkt, hvor vi kunne have frygtet, at de afsvækkede konjunkturer og den forhøjede skatte- og tvangslånsbyrde i stedet havde slugt væsentlige dele af den.“

Det er altså ikke sket. I modsætning til talen om, hvilke ulykker stabiliseringslånet ville føre til for den private opsparing, har man måttet konstatere, at den private opsparing er blevet forøget. Der er altså kommet en pengeregighed på obligationsmarkedet, der er kommet en større pengeregighed i de private pengeinstitutter, og det giver efter min opfattelse en anden baggrund for vurderingen af stabiliseringslånet og dets virkning end den, det ærede medlem har givet udtryk for.

Når det alligevel er gået sådan, som det ærede medlem siger — og det tør jeg ikke

bestride, for også her har det ærede medlem jo den sikkerhed i sine påstande, at de er befriet for statistisk grundlag — at investeringerne er gået ned, så kunne det tænkes, at en eventuel nedgang i den private investering, først og fremmest i industri, i håndværk og byerhverv, hænger sammen med en vis usikkerhed over for markedsudsigterne både som følge af den internationale konjunkturs forløb og måske også som følge af usikkerheden over for, hvilke af de europæiske markedsdannelser der eventuelt bliver til virkelighed, og dermed hvilke konkurrencevilkår de enkelte virksomheder vil komme til at stå over for i fremtiden. Men dette afhjælpes ikke ved, at man afskaffer stabiliseringslånet; usikkerheden på disse områder må erstattes af sikkerhed.

De to partier har altså ment at kunne stille forslag om at standse opkrævningen af stabiliseringslånet. Jeg vil gerne have lov til at minde om vor diskussion her i tinget om ophævelse af den bundne opsparing. Jeg ser, at det ærede medlem hr. Poul Møller smiler — det er netop ham, jeg gerne vil citere, fordi han dengang sagde så rigtige og klare ting, at jeg ikke synes, udtalelserne skal forholdes det høje ting i dag. Det ærede medlem sagde dengang — det er kun et ganske kort citat fra Folketingstidende 1951-52, sp. 1513 —:

„Når vi ikke mener at kunne gå med til det ærede medlems forslag“ — som gik ud på, at det, der dengang var den bundne opsparing, skulle ophøre — „er det, fordi vi ikke er sikre på, at den forbedring, der nu er skabt i vor valuta-balance, vil være holdbar i fremtiden.“

Man må måske have lov at spørge det ærede medlem, om han nu, da han går ind for det, han dengang gik imod, gør dette, fordi han har sikkerhed for, at valutastabiliseringen er så solid, at han tør gå til at afvikle den lovgivning, der har været med til at fremskaffe den. Jeg ville være meget interesseret i at få det ærede medlems svar. Hvis det ikke er tilfældet, synes jeg det ærede medlem selv med sin daværende udtalelse har karakteriseret den ansvarsbevidsthed, der præger oppositionen, som har fremsat det lovforslag, vi nu står over for.

Det er karakteristisk, at der ikke i til-